

Arrest

nr. 336 947 van 28 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.11.2024 werd ingediend door:

Naam: U.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

Alias:

A., Y. [...]

U., Y. [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de 11de keer gezinshereniging aan met haar Belgische wettelijk geregistreerde partner, de genaamde C., A.S. [...] overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkene's naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod voor een periode van drie jaar, genomen door de Belgische autoriteiten op 18.12.2017 en betekend aan betrokkene op diezelfde datum. Nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het "het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten" (Arrest Ouhrami van 26.07.2017 Hof van Justitie van de Europese Unie). Uit niets kan blijken dat betrokkene sinds de betekening van het inreisverbod zou vertrokken zijn uit de Schengenzone.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° wanneer zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 23.07.2013 een wettelijke samenwoning afsloot met de referentiepersoon. Een geregistreerd partnerschap geeft betrokkene echter niet automatisch recht op een verblijf.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij/zij afhankelijk is.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van zijn geregistreerde partner. De referentiepersoon kan duidelijk zelfstandig zijn leven leiden: de referentiepersoon is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Naast het feit dat hij een pensioen geniet, werkt hij namelijk nog heel wat uren bij zijn huidige werkgever wat erop wijst dat hij nog zeer goed ter been is. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat dan ook dat referentiepersoon bijzondere zorg zou behoeven van betrokkene of omgekeerd. Van

gemeenschappelijke kinderen met betrokkene is geen sprake. In dit kader kan bovendien ook opgemerkt worden dat bij het nemen van het inreisverbod op 18.12.2017 er reeds rekening werd gehouden met de gezinssituatie van betrokkene.

Betrokkene en de referentiepersoon kunnen hun relatie eveneens op een andere manier gestalte geven bijvoorbeeld door het onderhouden van een lange afstandsrelatie waarbij er contact gehouden wordt via klassieke en moderne communicatiemiddelen, geregelde bezoeken van meneer aan mevrouw in het buitenland, etc. Uiteraard vergt dit bepaalde inspanningen zoals iedere vorm van relatie inspanningen van beide partners vereist, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden op een alternatieve manier dan is het wel degelijk haalbaar het gezinsleven verder te zetten. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt ook in principe enkel een tijdelijke scheiding met zich mee en heeft niet tot gevolg dat het haar definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar partner te ontwikkelen. Bovendien kan opgemerkt worden dat betrokkene en de

referentiepersoon in het verleden reeds langer periodes van elkaar gescheiden zijn geweest. Zo verbleef betrokkene in een gesloten centrum in de periode van 18.12.1017 tot 16.04.2018 en van 19.04.2018 tot 20.07.2018 en slaagden betrokkene en de referentiepersoon er toen klaarblijkelijk ook in de relatie te onderhouden zonder dat zij samen op een gezamenlijk adres verbleven. Betrokkene en de referentiepersoon hebben als koppel de keuze hoe ze hun gezinsleven verder vorm zouden willen geven. Uit niets kan trouwens blijken dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die het samen uitbouwen van een gezinsleven in het land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat betrokkene enkel een gezinsleven in België zou kunnen uitbouwen. Er liggen geen concrete elementen voor dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie om aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht te moeten toekennen.

Voor zover de actuele situatie inzake het gewapend conflict tussen de Russische Federatie en Oekraïne, en de daarmee gepaard gaande restricties inzake reizen vanuit en naar de Russische Federatie, mee in rekening moeten gebracht worden, dient te worden opgemerkt dat er actueel nog altijd mogelijkheden zijn om via luchtvervoer naar de Russische Federatie terug te reizen. De sancties van een groot aantal landen tegen de Russische Federatie hebben inmiddels weliswaar mogelijk een bepaalde impact op het maatschappelijke leven aldaar, maar niettemin is het nog mogelijk om vanuit de Russische Federatie in België verblijvende gezinsleden te contacteren en met hen banden te onderhouden. Voor zover internetapplicaties onbruikbaar zijn vanuit de Russische Federatie, kan er nog altijd gebruik gemaakt worden van telefonische communicatie. Indien het voor betrokkene alsnog onmogelijk blijkt om zich terug aldaar te vestigen, kan zij dit ook elders doen en van daaruit de banden met haar partner onderhouden.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, het de partner ertoe zou dwingen haar te vergezellen omdat er een dusdanige afhankelijkheid is van betrokkene.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Betrokkene dient gevolg te geven aan het aan haar opgelegde inreisverbod van 18.12.2017.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het vertrouwens-, evenredigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM.

2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40ter Vw. geweigerd dient te worden aangezien zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar, verleend en betekend op 18 juli 2017.

Naast de voorwaarden van artikel 40ter Vw., zou verzoeker immers ook moeten voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3, eerste lid, 9° Vw.

Dat verweerder echter zelf reeds de eerdere aanvragen gezinshereniging van verzoekster behandeld heeft – ingediend na het afleveren van het inreisverbod – en verweerder in geen enkele beslissing ooit gewag gemaakt heeft van het feit dat verzoekster niet aan de binnenkomstvoorwaarden zou voldoen.

Ook in de beslissing van 8 augustus 2023 werd de aanvraag van verzoekster behandeld en werd deze afgewezen omwille van het feit dat er onvoldoende bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon zouden zijn.

Nergens werd melding gemaakt van het feit dat het eerder afgeleverde inreisverbod ertoe zou leiden dat verzoekster niet aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3, eerste lid, 9e Vw. zou voldoen.

Pas in de beslissing van 12 april 2024 wordt de aanvraag gezinshereniging van verzoekster voor het eerst afgewezen omdat er sprake zou zijn van een hangend inreisverbod.

Dat verweerder in het verleden de aanvraag gezinshereniging van verzoekster wél heeft aanvaard doch afgewezen heeft omwille van andere redenen dan het inreisverbod, zodat verweerder zich thans niet dienstig kan beroepen op het gegeven dat voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging een inreisverbod aan verzoekster werd betekend, waardoor verzoekster niet aan de binnenkomstvoorwaarden zou voldoen.

Dat verzoekster er immers – de voorgaande aanvragen gezinshereniging en beslissingen indachtig – terecht op vertrouwde dat zij een nieuwe aanvraag gezinshereniging kon indienen en het inreisverbod hiervoor geen beletsel vormde.

Dat verzoekster dan ook vertrouwde op de vaste gedragslijn van de overheid.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

*Het rechtzekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnels van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).*

Bijgevolg kan verweerder zich na jaren van het behandelen van de aanvragen gezinshereniging van verzoekster, zich niet meer beroepen op een afgeleverd inreisverbod van meer dan 6 ½ jaar geleden.

Verzoekster kon bijgevolg wel degelijk een aanvraag conform artikel 40ter Vw. indienen.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg dient vernietigd te worden wegens een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Ondergeschikt, indien de Raad van oordeel zou zijn dat verweerder – na jarenlang de aanvragen gezinshereniging van verzoekster te behandelen zonder ook maar met één woord te reppen omtrent het argument dat verzoekster niet aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3, eerste lid, 9° Vw. zou voldoen – zich alsnog op het oude inreisverbod kan beroepen, wenst verzoekster het volgende te doen gelden.

Het inreisverbod vindt zijn oorsprong in de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Deze richtlijn heeft als doel om “op basis van gemeenschappelijke normen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden.”

Het inreisverbod wordt er gedefinieerd als “een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit” (artikel 3, 6°).

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn moeten de lidstaten aan elke persoon die geen enkele wettelijke reden heeft om op het grondgebied van een lidstaat te verblijven, kenbaar maken dat deze het grondgebied moet verlaten (artikel 6), hem aanzetten om zich vrijwillig te voegen naar deze beslissing, overgaan tot diens gedwongen terugkeer indien dit noodzakelijk is (artikel 8) en hem verbieden er terug te keren en er te verblijven gedurende een periode die geval per geval wordt bepaald indien deze geen gevolg heeft gegeven aan de verplichting om terug te keren (artikel 11).

Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn verplicht de lidstaten om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling wanneer zij de richtlijn toepassen.

De terugkeerrichtlijn (artikel 11.3) voorziet dat de lidstaten de mogelijkheid tot het opheffen of opschorten van een inreisverbod onderzoeken, wanneer een onderdaan van een derde land kan aantonen dat hij het land heeft verlaten geheel in overeenstemming met een terugkeerbesluit. De lidstaten kunnen er eveneens van afzien om een inreisverbod op te leggen en zij kunnen dit opheffen of opschorten: — in speciale gevallen, voor humanitaire redenen; — in speciale gevallen of in bepaalde categorieën, voor andere redenen.

De terugkeerrichtlijn werd omgezet door de wet van 19 januari 2012. De artikelen 74/10 tot 74/19 van deze titel hernemen voor een groot deel de maatregelen van de bovenvermelde terugkeerrichtlijn. Voor wat specifiek het opheffen van het inreisverbod betreft, voorziet artikel 74/12, § 1 Vw. dat de minister of zijn afgevaardigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten voor humanitaire redenen.

De onderdaan van een derde land moet zijn gemotiveerde aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. De memorie van toelichting van de wet van 19 januari 2012 verduidelijkt dat één van die humanitaire redenen de gezinshereniging met een Belg kan zijn (Voorstel van wet ter wijziging van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, Parl. Doc., Kamer, 2011-2012, n° 53-1825/1, pp. 21-22).

De verplichting om een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod in te dienen vanuit het buitenland, spruit evenwel niet voort uit de Terugkeerrichtlijn.

Bijgevolg dient de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, beschouwd te worden als een impliciete aanvraag om de opheffing van het inreisverbod.

De eis gesteld aan een familielid van een Belg die voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging om zich naar het buitenland te begeven om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, is dus in werkelijkheid puur formeel.

Deze verplichting om de opheffing van het inreisverbod vanuit het buitenland te vragen, houdt in casu echter een gedwongen scheiding van het gezin gedurende meerdere maanden in.

Het familielid van een Belg verplichten om het grond gebied te verlaten om de opheffing van het inreisverbod te vragen die hem automatisch zal worden toegekend als hij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, is geenszins redelijk en evenredig en vormt een overdreven formalisme en dus een buitenmaatse hindernis voor zijn recht om een daadwerkelijk familie leven te leiden.

De overheid moet erover waken om een juist evenwicht te bereiken tussen het recht van het individu om familiebanden te kunnen onderhouden en het algemeen belang dat erin bestaat om de toegang en het verblijf van vreemdelingen op het nationaal grondgebied te controleren. Een scheiding van meerdere maanden opleggen aan leden van een gezin om louter formele redenen doorstaat het evenredigheidsonderzoek niet en is manifest onredelijk.

Dat de bestreden beslissing, door de aanvraag gezinshereniging van verzoekster af te wijzen louter en alleen omwille van een bestaand inreisverbod, dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM (zie infra), het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat artikel 40ter Vw. het volgende bepaalt :

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) heeft betrekking op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid).

Reeds in het arrest Ruiz Zambrano heeft het Hof van Justitie een uitlegging gegeven over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU.

Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontnomen.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76).

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (dat in wezen niet verschilt van het artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vw.) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof (o.m. in het arrest Ruiz Zambrano) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie Parl.St. Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Bijgevolg bestaat er, zowel met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het inreisverbod waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt, een Unierechtelijk aanknopingspunt.

*Aangezien de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87), dient het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU.*

Daarbij moet ook de relevante rechtspraak van het Hof, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU, in acht genomen worden. De nationale rechter moet immers, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.

*De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift, zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21) (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).*

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich aldus tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij deze een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat t.a.v. de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd werd (HvJ, K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16) :

*“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een*

derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onttrokken. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

2.1.4.

Dat verweerder bijgevolg grondig diende te onderzoeken of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster en haar Belgische wettelijke partner.

Verweerder heeft zich in de bestreden beslissing evenwel beperkt tot het vermelden dat het louter bestaan van een wettelijk partnerschap niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen en volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden.

In casu zou niet blijken dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding die de afgifte van een verblijfsrecht aan verzoekster zou rechtvaardigen.

De referentiepersoon zou over de nodige fysieke en mentale capaciteiten beschikken om voor zichzelf te kunnen zorgen, wat blijkt uit het feit dat hij, na zijn pensionering, nog steeds werkt. Nergens blijkt uit dat hij bijzondere zorg zou behoeven van verzoekster of omgekeerd.

Verzoekster en haar partner zouden tevens hun relatie op een andere manier ‘gestalte’ kunnen geven door het onderhouden van een lange afstandsrelatie en gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen.

Verder zouden er wel restricties zijn om te reizen vanuit en naar de Russische Federatie, doch er zouden actueel nog steeds mogelijkheden zijn om via luchtvervoer naar de Russische Federatie te reizen. Bovendien zou communicatie mogelijk zijn via telefoon indien het internet niet werkt.

Op grond hiervan wordt geconcludeerd dat uit niets zou blijken dat naleving van de verplichting om het Belgische en Schengengrondgebied te verlaten, de Belgische referentiepersoon ertoe zou dwingen om verzoekster te vergezellen en hij dus evenzeer het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten.

Dat verweerder dan ook geenszins het dossier van verzoekster op een grondige wijze onderzocht heeft en zich dan ook beperkt heeft tot loutere stijlformules om de bestreden beslissing te motiveren.

Nergens blijkt dat ook daadwerkelijk werd overgegaan tot een ernstige afweging wat de verwijdering van verzoekster voor haar partner zou teweegbrengen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (zie

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing poneert dat nergens uit het dossier zou blijken dat er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen verzoekster en haar Belgische partner die de toekenning van een verblijfsrecht aan haar zou rechtvaardigen.

Echter werd aan verzoekster evenwel nooit gevraagd om stukken of documenten voor te leggen aan de hand waarvan deze afhankelijkheidsrelatie kan worden getoetst.

Ook in de bijlage 19ter van verzoekster werd nergens vermeld dat verzoekster (nog) bewijzen diende voor te leggen van een mogelijke bestaande afhankelijkheidsrelatie tussen haarzelf en zijn partner, zodat verweerder geenszins kan oordelen dat er in casu geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan wanneer aan verzoekster nooit gevraagd dergelijke bewijzen voor te leggen welke deze relatie zouden kunnen aantonen.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan en hij verzoekster diende uit te nodigen om eventuele bewijzen van een mogelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen, aangezien dit relevant was bij de beoordeling van het dossier van verzoekster.

Door nooit aan verzoekster mee te delen dat hij dergelijke stukken diende te voor te leggen, heeft verweerder dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, nu hij geenszins op een correcte manier tot een feitenvinding kon overgaan bij gebrek aan documenten.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een analoge zaak bij arrest dd. 21 september 2023 (nr. 294 495) geoordeeld heeft dat :

“Verzoekster heeft op 18.10.2022 een aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter Vw. in functie van haar Belgische echtgenoot.

Gezien er eerder een inreisverbod van 6 jaar werd opgelegd aan verzoekster, is verweerder nagegaan of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar echtgenoot dat haar een verblijfsrecht moet worden toegestaan.

Verzoekster haalt aan dat ze nooit gevraagd werd om stukken of documenten voor te leggen op grond waarvan deze afhankelijkheidsrelatie kon worden getoetst, ook niet aan de hand van de bijlage 19ter.

(...) In casu moet dus worden vastgesteld dat verzoekster niet gevraagd werd om documenten bij te brengen die de vereiste afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Belgische echtgenoot zouden kunnen aantonen. Aangezien het bewijs van een zogenaamde K.A. afhankelijkheidsrelatie in geval van een inreisverbod niet voortvloeit uit wettelijke bepalingen, maar uit rechtspraak van het Hof van Justitie, staat het niet vast of verzoekster wist of diende te weten dat zij hierover stukken moest neerleggen gezien er een inreisverbod werd getroffen tav haar. Het kwam aan het bestuur toe om, indien zij dergelijke bewijzen wenste, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter of op een andere manier. Dit lijkt niet gebeurd te zijn, noch in de bijlage 19ter, noch op een later tijdstip, waardoor de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

Er kan bezwaarlijk aanvaard worden dat verweerder aan zijn zorgvuldigheidsplicht voldaan heeft als hij steunt op een administratief dossier waarin zich geen stukken kunnen bevinden die de vermelde afhankelijkheidsverhouding aantonen, aangezien verzoekster niet gevraagd werd deze over te maken.

Van een aanvrager kan geacht worden dat hij de wet kent, maar kan niet zomaar verwacht worden dat hij bekend is met de K.A.-rechtspraak van het Hof van Justitie”.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien wordt door verweerder geen enkele motivering gegeven waarom verzoekster nooit verzocht werd voorgenoemde stukken over te maken, terwijl verweerder claimt wel een onderzoek gedaan te hebben naar het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, doch zonder aan verzoekster de mogelijkheid te bieden dienaangaande documenten en/of informatie mee te delen om dit onderzoek correct en grondig te laten verlopen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

2.1.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat, om een verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, verzoekster niet enkel moet voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), maar ook moet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden hetgeen niet het geval is gelet op artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, nu zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Verder wordt erop gewezen dat om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op dit

inreisverbod moet worden beoordeeld overeenkomstig het arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (hierna: het K.A.-arrest), of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekster en haar echtgenoot bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan verzoekster een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Na onderzoek van de situatie van verzoekster en haar partner, stelt de verwerende partij vast dat er geen sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, zodat het recht op verblijf wordt geweigerd.

2.1.3. Vervolgens voert verzoekster een schending aan van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Zij hekelt dat de verwerende partij in de vorige weigeringsbeslissingen, die dateren van na het afleveren van het inreisverbod, nooit gewag heeft gemaakt van het feit dat zij niet aan de binnenkomstvoorwaarde voldeed, maar deze aanvragen weigerde op grond van andere redenen. Zij meent dat de verwerende partij zich bijgevolg niet meer kan beroepen op een afgeleverd inreisverbod van meer dan 6,5 jaar geleden om de gezinsherenigingsaanvraag te weigeren. Zij stelt dat zij vertrouwde op de vaste gedragslijn van de overheid en er dus op vertrouwde dat zij een nieuwe aanvraag gezinshereniging kon indienen en het inreisverbod hiervoor geen beletsel vormde.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, worden tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat men moet kunnen vertrouwen op wat men niet anders kan opvatten dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid, zodat de door de overheid gewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. Het recht op rechtszekerheid is evenwel geen onbeperkt recht en moet onder omstandigheden wijken voor het legaliteitsbeginsel dat de rechtszekerheid en gelijkheid verzekert. De verwachtingen van de bestuurde mogen niet gegrond zijn op een onwettige praktijk en het recht op rechtszekerheid kan aldus niet worden ingeroepen indien dit leidt tot een beleid dat tegen de wettelijke bepalingen ingaat (RvS 30 november 2017, nr. 240.030)

De Raad stelt vast dat in eerdere weigeringsbeslissingen inzake verzoeksters opeenvolgende aanvragen om gezinshereniging met haar echtgenoot het volgende werd vermeld:

“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht”

De verwerende partij heeft er inderdaad herhaaldelijk en terecht op gewezen dat de voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn waardoor het niet uitgesloten is dat een volgende aanvraag op basis van het niet voldoen aan een andere voorwaarde, in casu de binnenkomstvoorwaarde, wordt geweigerd. Verzoekster was daarvan, gelet op bovenstaande vermelding op de vorige beslissingen, ook uitdrukkelijk op de hoogte. Daarenboven verwijst zij zelf naar het feit dat in de weigeringsbeslissing die op 12 april 2023 werd genomen naar aanleiding van haar vorige, tiende aanvraag, wél al werd gewezen op het bestaan van het inreisverbod waarop een analoge redenering werd toegepast als deze in de thans bestreden beslissing. Verzoekster vocht de beslissing van 12 april 2023 overigens niet aan.

Een schending van het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.4. Verder stelt verzoekster dat de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschouwd moet worden als een impliciete aanvraag om de opheffing van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Zij is immers van mening dat de verplichting die deze bepaling oplegt aan het familielid om de opheffing van het inreisverbod te vragen vanuit het buitenland, dewelke hem automatisch zal worden toegekend als hij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, niet voortspuit uit de Terugkeerrichtlijn, puur formeel is, een gedwongen scheiding van het gezin gedurende meerdere maanden inhoudt, geenszins redelijk en evenredig is en een buitenmaatse hindernis vormt voor haar recht om een daadwerkelijk familie leven te leiden.

De Raad wijst op hetgeen het Hof van Justitie hierover heeft gesteld in het hiervoor reeds vermelde K.A.-arrest:

“Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017,

Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing -en meer in het bijzonder het afhankelijkheidsonderzoek- blijkt dat de verwerende partij heeft gehandeld conform de leer van het K.A.-arrest. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij verder moest gaan in de beoordeling van haar aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dan hetgeen zij heeft gedaan. Verzoeksters betoog komt voor het overige neer op wettigheidskritiek waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

2.1.5. Daarnaast betoogt verzoekster dat de verwerende partij de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Belgische partner niet grondig heeft onderzocht. Zij stelt dat nergens blijkt dat ook daadwerkelijk werd overgegaan tot een ernstige afweging wat de verwijdering van verzoekster voor haar partner zou teweegbrengen en dat er niet afdoende over werd gemotiveerd.

Zoals reeds vastgesteld heeft de verwerende partij *in casu* het vereiste afhankelijkheidsonderzoek gevoerd, met als uitgangspunt hetgeen het Hof van Justitie in het K.A.- arrest heeft benadrukt, met name dat het louter bestaan van een gezinsband tussen verzoekster en haar partner niet kan volstaan om haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, dat “volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden [en dat] voor een volwassene [...] een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar [is], namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is”. Zij motiveert verder als volgt:

“In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van zijn geregistreerde partner. De referentiepersoon kan duidelijk zelfstandig zijn leven leiden: de referentiepersoon is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Naast het feit dat hij een pensioen geniet, werkt hij namelijk nog heel wat uren bij zijn huidige werkgever wat erop wijst dat hij nog zeer goed ter been is. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat dan ook dat referentiepersoon bijzondere zorg zou behoeven van betrokkene of omgekeerd. Van gemeenschappelijke kinderen met betrokkene is geen sprake. In dit kader kan bovendien ook opgemerkt worden dat bij het nemen van het inreisverbod op 18.12.2017 er reeds rekening werd gehouden met de gezinssituatie van betrokkene.

Betrokkene en de referentiepersoon kunnen hun relatie eveneens op een andere manier gestalte geven bijvoorbeeld door het onderhouden van een lange afstandsrelatie waarbij er contact gehouden wordt via klassieke en moderne communicatiemiddelen, geregelde bezoeken van meneer aan mevrouw in het buitenland, etc. Uiteraard vergt dit bepaalde inspanningen zoals iedere vorm van relatie inspanningen van beide partners vereist, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden op een alternatieve manier dan is het wel degelijk haalbaar het gezinsleven verder te zetten. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt ook in principe enkel een tijdelijke scheiding met zich mee en heeft niet tot gevolg dat het haar definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar partner te ontwikkelen. Bovendien kan opgemerkt worden dat betrokkene en de referentiepersoon in het verleden reeds langer periodes van elkaar gescheiden zijn geweest. Zo verbleef betrokkene in een gesloten centrum in de periode van 18.12.2017 tot 16.04.2018 en van 19.04.2018 tot 20.07.2018 en slaagden betrokkene en de referentiepersoon er toen klaarblijkelijk ook in de relatie te onderhouden zonder dat zij samen op een gezamenlijk adres verbleven. Betrokkene en de referentiepersoon

hebben als koppel de keuze hoe ze hun gezinsleven verder vorm zouden willen geven. Uit niets kan trouwens blijken dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die het samen uitbouwen van een gezinsleven in het land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat betrokkene enkel een gezinsleven in België zou kunnen uitbouwen. Er liggen geen concrete elementen voor dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie om aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht te moeten toekennen.

Voor zover de actuele situatie inzake het gewapend conflict tussen de Russische Federatie en Oekraïne, en de daarmee gepaard gaande restricties inzake reizen vanuit en naar de Russische Federatie, mee in rekening moeten gebracht worden, dient te worden opgemerkt dat er actueel nog altijd mogelijkheden zijn om via luchtvervoer naar de Russische Federatie terug te reizen. De sancties van een groot aantal landen tegen de Russische Federatie hebben inmiddels weliswaar mogelijk een bepaalde impact op het maatschappelijke leven aldaar, maar niettemin is het nog mogelijk om vanuit de Russische Federatie in België verblijvende gezinsleden te contacteren en met hen banden te onderhouden. Voor zover internetapplicaties onbruikbaar zijn vanuit de Russische Federatie, kan er nog altijd gebruik gemaakt worden van telefonische communicatie. Indien het voor betrokkene alsnog onmogelijk blijkt om zich terug aldaar te vestigen, kan zij dit ook elders doen en van daaruit de banden met haar partner onderhouden.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, het de partner ertoe zou dwingen haar te vergezellen omdat er een dusdanige afhankelijkheid is van betrokkene.”

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij zich beperkt heeft tot loutere stijlformules en dat niet afdoende werd gemotiveerd over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar wettelijke partner. Waar zij betoogt dat het onderzoek inzake de afhankelijkheidsrelatie niet grondig is gevoerd, komt het haar toe om aan te tonen welke elementen ten onrechte zouden zijn veronachtzaamd. Uit haar betoog blijkt evenwel slechts dat zij het oneens is met deze beoordeling zonder meer, wat niet volstaat om ze als ondeugdelijk af te doen. Aangezien zij verder niets concreet inbrengt tegen de omstandige motieven waarop de verwerende partij haar oordeel baseert, blijven ze dan ook overeind.

2.1.6. Tot slot verwijt verzoekster de verwerende partij haar nooit te hebben gevraagd, ook niet in de bijlage 19ter, om stukken of documenten voor te leggen aan de hand waarvan de afhankelijkheidsrelatie kan worden getoetst. Zij meent dat de verwerende partij dan ook geenszins kan oordelen dat er *in casu* geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar belang bij deze grief niet aantoont. In eerste instantie niet omdat hiervoor, onder punt 2.1.3., reeds werd vastgesteld dat in de beslissing van 12 april 2023, inzake de tiende aanvraag van verzoekster met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische partner, reeds op identieke wijze werd uiteengezet dat er sprake moest zijn van een afhankelijkheidsrelatie opdat zou kunnen worden voorbijgegaan aan het inreisverbod van verzoekster en haar een verblijfsrecht zou kunnen worden verleend. Verzoekster wist dus wat haar te doen stond bij het indienen van een nieuwe aanvraag. Verder blijft zij hoe dan ook in gebreke om aan te tonen welke stukken of informatie zij had kunnen bijbrengen mocht zij hierom zijn gevraagd door de verwerende partij en hoe deze tot een andere besluitvorming aangaande de afhankelijkheidsrelatie hadden kunnen leiden.

2.1.7. Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig heeft geoordeeld. Zij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.1.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoeksters betekende beslissing, verzoekster niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar Belgische partner wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar partner hebben al lange tijd een relatie en vormen al jarenlang effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster is wettelijks samenwonend met een Belgische man, met wie zij effectief samenwoont en met wie zij een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar partner en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

Bovendien werd geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoekster de Russische nationaliteit heeft en de Westerse landen sanctiemaatregelen hebben opgelegd ten aanzien van Rusland en hierdoor indirect t.a.v. de Russische burgers.

Hierdoor kan verzoekster o.a. niet meer met een toeristenvisum naar België komen, waardoor zij jarenlang gescheiden zal worden van haar partner.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar partner teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.2.2. De Raad wijst erop dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om

de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dus over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Derhalve betreft de voorliggende zaak een eerste toelating, en niet een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt.

Volgens het EHRM moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Verzoekster beroept zich op haar gezinsleven met haar Belgische partner, met wie zij al lange tijd een relatie heeft en met wie zij al jaren lang een effectief gezin vormt en samenwoont. Zij stelt dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt en niet motiveert wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar partner. Zij betoogt dat de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zij wijst erop dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar partner wordt gescheiden. Zij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster de Russische nationaliteit heeft en de Westerse landen sanctiemaatregelen hebben opgelegd ten aanzien van Rusland en hierdoor indirect ten aanzien van de Russische burgers. Zij wijst erop dat zij bijgevolg onder andere niet meer met een toeristenvisum naar België kan komen, waardoor zij jarenlang gescheiden zal worden van haar partner. Zij meent dat de bestreden beslissing dan ook disproportioneel is en het beoogde doel geenszins evenredig is met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar partner teweegbrengt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd in het licht van de KA-rechtspraak (zie supra) om te besluiten dat uit niets kan blijken dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die het samen uitbouwen van een gezinsleven in het land van herkomst of elders zouden verhinderen en dat evenmin blijkt dat verzoekster enkel een gezinsleven in België zou kunnen uitbouwen. Het komt dan ook aan verzoekster toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Met het louter benadrukken dat zij samenwoont met een Belgische man met wie zij een duurzame gemeenschap wenst op te bouwen toont zij dit niet aan. Waar verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar Russische nationaliteit en de sancties ten aanzien van Rusland en zijn burgers, leert een eenvoudige lezing van de motieven dat zij evenmin kan worden gevolgd. In zoverre zij erop wijst dat zij omwille van de sancties onder andere niet meer met een toeristenvisum naar België kan komen, waardoor zij jarenlang gescheiden zal worden van haar partner, lijkt zij eraan voorbij te gaan dat zij onder een inreisverbod staat, en dat zij, tot zolang dit niet opgeschort of opgeheven is, überhaupt geen recht op binnenkomst heeft. Hoe dan ook staat dat er niet aan in de weg dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft gewezen op andere manieren om het gezinsleven te onderhouden. Verzoekster toont niet aan dat de overwegingen uit de bestreden beslissing in disproportionaliteit staan met het recht op eerbiediging van het gezinsleven en aldus in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Ze kan niet overtuigen dat haar gezinssituatie van die aard is, dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zich houdt aan de haar opgelegde verblijfsrechtelijke verplichtingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Bijgevolg is er evenmin sprake van een schending van artikel 22 van de Grondwet.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS